

Contra la premsa

A caben de publicar un llibretó sobre la informació de la guerra del Golf. Ha estat publicat per la mateixa gent que va fer el *Diari de la Pau*. Em sembla que és un llibre interessant per la teoria que hi exposa però m'hauria agradat que fos més pràctic. Diuen que a França n'ha aparegut un, publicat per *Reporters Sense Fronteres* que va per aquest camí: fets, dades, errors i mentides posades en circulació durant la guerra del Golf, unes vegades des dels mateixos estats majors però també diverses vegades –i ací és on fa mal– pels mateixos periodistes, més papistes que el Papa.

No voldria, però, ser monomètic. Si algú té ganes i moral que es dediqui a repassar els últims diaris. I que algú ens expliqui per què la publicació d'un informe de la CIA que reconeix que Noriega era el seu home al Panamà només mereix els últims llocs de la categoria tipogràfica. O perquè quan els Estats Units, coincidint amb els dos anys de la matança de Tian Anmen, tornen a donar a la Xina l'estatut de "país més afavorit" gairebé se'ns amaga aquesta informació. Clar que segurament s'hauria de dir al revés: que algú ens expliqui per què, quan la invasió de Panamà, es donava la informació com es donava o per què Tian Anmen esdevingué una de les operacions ideològiques més propagandístiques de la història, false-

jant la realitat.

I, alerta, no parle només "de l'estranger". Tots els periodistes que han treballat en mitjans de comunicació més o menys importants saben de les censures i manipulacions que cal aguantar (amb alguna notable excepció). Puc explicar amb pèls i senyals, per exemple, un consell de redacció a TVE en el qual es va prohibir explícitament emetre unes declaracions del president del Parlament de Catalunya. El pobre home demanava en aquelles declaracions que els catalans no boicotejarem la visita del príncep Felipe. A Sant Cugat, però, algú va interpretar que aquestes declaracions donaven una pista sobre el fet que algú preparava un boicot.

Boicot àmpliament preparat i executat, però més àmpliament silenciament encara.

Sempre la premsa s'ha vist sotmesa a pressions. Però sempre els periodistes –ja que sovint no les empreses– han mirat de fugir-ne. A la vista de l'entusiasme amb què alguns s'han pres la funció adoctrinadora com a substitut de la informació, em pregunto si això no és ja història.

PD. La setmana passada la meua diatriba contra la enya va aparèixer farcida d'errors. Potser era una demostració pràctica del mateix que hi explicava.

Vicent Partal

Sense sorpreses

L es eleccions municipals al Principat no han donat sorpreses. De les quatre capitals provincials els PSC-PSOE ha aconseguit la victòria a Barcelona, Girona i Lleida. L'excepció ha estat Tarragona, on el candidat de CiU té una molt bona imatge. A Girona la personalitat de Nadal s'ha imposat sobre els seus rivals; el mateix a succeït a Lleida, on *l'estrabada* de Siurana ha superat tots els càlculs. La "lluïta de Barcelona" s'ha lliurat, en aquesta ocasió, amb grans dosis de rivalitat i agressivitat. Jordi Pujol va mostrar la seva voluntat de barrejar-se en la lluita; una cosa semblant va fer Miquel Roca dient que Barcelona no pot ser la capital del *socialisme guerrista*. Les afirmacions de Roca no anaven massa equivocades: es coneixien detalls de les possibilitats d'Alvarez del Manzano per derrotar les altres llistes. De bon principi es va admetre, malgrat l'afirmació que l'època de les majories absolutes s'havia acabat, que Alvarez del Manzano, en plena ascensió del PP a la capital de l'estat, podia accedir a l'alcaldia de Madrid, sobretot després de la retirada d'Agustín Rodríguez Sahagún, sense necessitat de cap mena de pacte. Les coses tampoc es presentaven gaire bé a la Sevilla emblemàtica i a la València de Clementina Ródenas. Els resultats han acabat confirmant que els poders del PSOE no són il·limitats quan es tracta de les grans

ciutats. El vot del PSOE –amb l'excepció de la Ciutat Comtal– sembla refugiar-se en els "burgos podridos", per fer servir una expressió de don Manuel Azana.

La batalla de Barcelona, malgrat els esforços de CiU ha tingut un clar vencedor: Pasqual Maragall, l'alcalde dels Jocs Olímpics, i el de la bona imatge per la gran transformació que ha fet de Barcelona. També és cert que el pacte amb Iniciativa per Catalunya és necessari per tal de poder governar còmodament durant els pròxims quatre anys. Tal com ha dit Jordi Pujol, en descàrrec del candidat vençut Josep Maria Culler, "els Jocs Olímpics només se celebren un cop en la història d'una ciutat". Ningú no pot assegurar que Culler representi la figura del perpetu derrotat. Alguns incidents de la campanya demostren que no n'hi ha prou a realitzar una campanya discreta quan no s'ha treballat com a cap de l'oposició durant els quatre anys anteriors. Els barcelonins han pogut comprovar que Culler ignorava que fa catorze anys que no funciona la parada de metro de

Correus; tampoc ha agradat saber que en tan sols dos anys Culler ha acumulat 80.000 pessetes en multes de trànsit. Resumint, Pasqual Maragall inaugurarà els Jocs Olímpics que, continuant l'esforç de Narcís Serra, va tenir l'encert de dur a Barcelona. I això és bo per a tots.

Fabià Estapé

